

Na stezce spravedlnosti je život, tato cesta nesměruje
k smrti. PŘ: 12:28

Sborový zvěstník

Časopis pro vnitřní potřebu sboru Církev bratrská v Chrudimi

V tomto čísle:

editorial (M. Kudláček)
zpráva z izitace (D. Novák, P. Raus)
Úvaha (M. Kudláček)
Svědectví - Denisa a Martin Graulichovi
Odjinud - Láska jako vazelina, 1. část (D. Novák)

Z jednání staršovstva

Vybrané body z jednání posledních staršovstev:

- *Staršovstvo diskutovalo o způsobu společné práce v novém složení.*
- *Staršovstvo si zvolilo nového hospodáře a místopředsedu staršovstva. Novým hospodářem se stal br. Jaroslav Nadrchal a novým místopředsedou br. Daniel Kotrla.*
- *Br. Jaroslav Veselý se zapojil do služby promítání při bohoslužbách.*
- *Staršovstvo se opět sešlo s vizotátory a projednávalo vizitační zprávu. Její shrnutí vyjde v tomto čísle sborového časopisu.*
- *Staršovstvo rozhodlo o opravě fasády sborové budovy.*
- *Z důvodu hospitalizace br. kazatele nás letos na konferenci bude zastupovat br. J. Drahoukou-pil.*
- *Staršovstvo se zabývalo nutnými změnami v souvislosti s normou na ochranu osobních údajů (GDPR).*

Editorial

Bratři a sestry,

Stojíme na prahu třetího ročníku, jehož vedení jsem převzal. S každou aktivitou ve sboru je to stejné. Buď funguje, nebo nefunguje. V případě našeho časopisu jsem na rozpacích, která varianta vlastně platí.

Co mi v minulých dvou letech vadilo, byl fakt, že jsme měli problém s dodržováním termínů uzávěrky. Vím, že mnozí studujete a chodíte do zaměstnání, ale bez dodržování uzávěrky se časopis dělat nedá. Nicméně bych chtěl poděkovat všem, kteří do časopisu přispěli anebo se nějakým způsobem podíleli na jeho přípravě.

Nyní chci nastínit svou představu ohledně další perspektivy časopisu. Kdosi řekl, že není nic staršího, než včerejší noviny. S tím nelze než souhlasit. Jinými slovy, reportáž z události, která proběhla před dvěma měsíci, nikoho nezajímá. Proto bych chtěl, abychom se spíše zaměřovali na publikování toho, co jste prožili s Kristem a o co byste se s námi chtěli podělit. Myslím si, že by to mohlo být k povzbuzení všech ostatních. Vedle toho bych zde rád publikoval vaše podněty k dalšímu směřování našeho společenství. S novým ročníkem přinášíme také novou

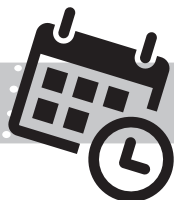
rubriku – svědectví. V první řadě zde budeme publikovat svědectví nových členů našeho sboru. Začínáme svědectvími Denisy Graulichové a Martina Graulich. Myslím však, že by byla velká škoda, kdyby zůstalo jen u nich. Nesporně je tato rubrika určena všem členům (i nečlenům) sboru, kteří se s námi chtějí podělit o své zkušenosti s Pánem Ježíšem. Věřím, že by to bylo velké povzbuzení pro nás ostatní.

Pokud bude ze strany členů sboru zájem, rád bych otevřel i teologické „okénko“. Moje představa je, že bychom se mohli pokusit publikovat i náročnější texty. Možná by to mohly být i texty – poté, co ošetříme autorská práva – převzaté. Rád budu publikovat i případnou poezii. Za sebe mohu říci, že se na spolupráci s vámi těším a jsem otevřený pro vaše nápady a podněty.

Mirek Kudláček

Bůh nás uznal za hodné svěřit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. 1 Tes 2:4

Co nás čeká, novinky

Jelikož Sborový zvěstník vychází jen jako občasník, přinášíme zde výhled na další domluvené či plánované akce. Pro aktuální informace sledujte kalendář (www.cb.cz/chrudim/kalendar), termíny se mohou změnit. Prosíme také o modlitby za jednotlivé akce.

Sborový den

V neděli **3. června 2018 od 9h** se sejdem na společném sborovém dnu, kdy proběhne shromáždění v přírodě a krátký výlet. Sejdeme se stejně jako minulý rok v parku u restaurace Monako. Platí jen v případě hezkého počasí.

Sborová návštěva sboru CB Litomyšl

V neděli **17. června** nás navštíví sbor Církve bratrské z Litomyšle. Budou mít na starost dopolední shromáždění. Plánujeme i společný oběd, po kterém půjdeme na procházku po městě.

K zamyšlení

D. Bonhoeffer: Život v obecnství

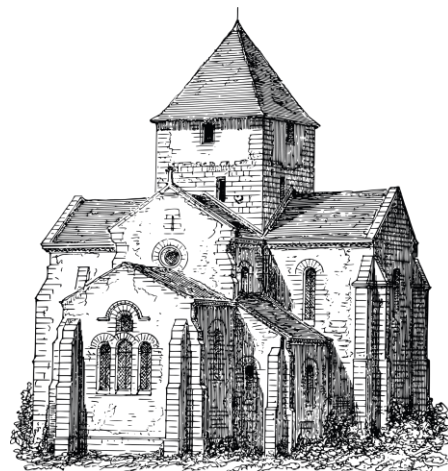
Bůh uděluje milost viditelného společenství rozličnou měrou. Křesťana žijícího mezi nevěřícími potěší krátká návštěva křesťanského bratra, společná modlitba a bratrské požehnání. Posílí ho dokonce i dopis napsaný rukou křesťana. Pavlův vlastnoručně napsaný pozdrav byl jistě znamením takového obecnství. Některým se dostává daru společenství při nedělních bohoslužbách. Jiní mohou vést křesťanský život v obecnství své rodiny. Mladí teologové žijí před ordinací určitou dobu ve společenství se svými bratry. U opravdových křesťanů ve sboru se dnes probouzí touha prožívat s ostatními křesťany přestávku v zaměstnání a scházet se společně s ostatními

kolem Slova. Současní křesťané opět chápou pospolité život jako mimořádnou milost, jako „růže a lilie“ křesťanského života (Luther).

Křesťanské obecnství je obecnství skrze Ježíše Krista a v Ježíši Kristu. Není žádné křesťanské společenství, které by bylo něčím více nebo něčím méně než tohle. Ať už se jedná o krátké jednorázové setkání nebo dlouholeté každodenní obecnství, je to vždy jen tohle: Patříme k sobě navzájem skrze Ježíše Krista a v Ježíši Kristu.

Co to znamená? Zprvce to znamená, že jeden křesťan potřebuje druhého kvůli Ježíši Kristu. Zadruhé to znamená, že jeden křesťan se ke druhému dostane

jen skrze Ježíše Krista. Zatřetí to znamená, že jakožto v Ježíši Kristu od věčnosti vyvolení jsme byli přijati v časnosti a sjednoceni pro věčnost.

Shrnutí vizitace CB Chrudim

Sbor v Chrudimi prošel v uplynulých letech nesebným obdobím, vyvolaným odchýlením zbožnosti některých od standardů CB a nerespektováním ustanovení Řádu CB. Zdá se ale, že sbor má nejhorsí za sebou; správce sboru Martin Grohman vnáší do sboru Boží pokoj a

vytváří prostor vzájemného přijetí. Podle názoru vizitátorů potřebuje sbor především vzájemně bezpodmínečné odpuštění, uzavření minulosti vlastním pokáním každého bez nároku na pokání druhých, a soustředěním se na silné stránky chrudimského společenství (služba dětem, mod-

litební život, blízkost ACETu, hudební složka bohoslužby). Sbor bude rovněž potřebovat zvýšit finanční obětavost (ani ne tak, aby někteří dávali přes míru, ale aby tíži ekonomiky sboru nesl skutečně celý sbor).

David Novák a Petr Raus

Úvahy, svědectví, příběhy

Moje cesta k Pánu Bohu

Narodil jsem se v Chomutově. Z doslechu vím, že jsem jako dvouletý nechodil a nemluvil.

Na vyšetření CT mi zjistili nádor na mozku a lékaři rodičům řekli, že se nedožiji 5 let. Když mi bylo asi 6 let, začali moji rodiče chodit do Křesťanského společenství v Chomutově. Já jsem chodil poslušně s nimi, ale moc mě to nebavilo. Přesto jsem po celé dětství vnímal, že mě Bůh chrání. Kolem 20. roku se můj zdravotní stav zhoršil a já jsem přestal chodit. Lékaři řekli, že už chodit nebudu. Nemohl jsem se s tím smířit a věřil jsem, že chodit budu. To se mi také druhý den při vizitě podařilo, i když s podporou. Byla to taková moje první modlitba k Pánu Bohu, ale pro mne velmi důležitá.

Později se rodiče přestěhovali do Chrudimi a my jsme ztratili společenství křesťanů. To bylo období, kdy jsem se začal modlit k andělům, ale i Bohu. Pak jsem začal vnímat, že modlitby k Bohu jsou pro mne něco víc.

Jednoho dne se u nás v domě objevilo parte našeho souseda, který byl vážně nemocný. Šli jsme s mamkou na rozloučení do Církve bratrské. Hned u vchodu se nás ujala sestra Ilona a po skončení nás pozvala na nedělní shromáždění. Mamka pracuje na směny, tak jsem v neděli šel do sboru sám. Pán Bůh mě oslovil skrze kázané slovo a cítil jsem i přijetí od lidí. Začal jsem chodit ve středu na biblické hodiny a také v neděli na bohoslužby. Velkým zážitkem bylo pro mne shromáždění, kdy byl přijímán za člena pan František Doležal v Proseči a také návštěva sboru v Litomyšli.

V té době se nám s mamkou začal věnovat kazatel Martin Grohman. Scházeli jsme se dle možností ve středu před biblickou hodinou. Po asi 4. setkání jsem prožil, že Pán Bůh je se mnou stále a touží po mně. To byl okamžik, kdy jsem se mu cele vydal a vyznal jsem mu všechny moje hříchy. Potom jsem začal pravidelně číst Bibli, kde mě oslovovalo jednání Pána Ježíše.

Duch svatý se mě hodně dotýkal a já začal toužit po křtu vodou. Tak jsem moc šťastný, že termín křtu 24. 3. 2018 se blíží.

Chci žít podle Božího slova a jít ruku v ruce životem s Pánem Ježíšem Kristem, který mě tady zachoval a ještě mi daroval život v NĚM.

Váš bratr Martin Graulich.

Jak jsem uvěřila v Ježíše

Jednoho dne v roce 1992 přišel můj manžel, že jsme pozvaní na nějakou přednášku a že to bude i pro děti. Tehdy byly děti ještě opravdu malé. Ale hned jsem souhlasila, že půjdeme, i když nevíme na co.

Když jsme přišli do místnosti, už jsem poznala, že povídání bude o Bohu. A protože už od malička jsem cítila, že je někdo, kdo mě hlídá, s kým mi je dobře. Jen jsem nevěděla, kdo to je. Doma se o Bohu nesmělo mluvit, protože dědeček byl zásadně proti.

Když kazatel začal mluvit, kdo je Bůh, věděla jsem, že chci o Bohu vědět víc. Když končil a řekl, aby si stoupli lidé, kterých se dotkl Bůh, bez jakéhokoli rozmyšlení jsem vstala a k mému údivu stal i můj manžel. Dotkl se mě tak silně, že jsem byla jako přikovaná a vůbec mi nevadilo, že nejsem schopná udělat krok. Tak proběhlo moje první setkání s Otcem nebeským. Potom za mnou přišel můj budoucí pastor Míra Kocholatý a pozval mne i manžela do Křesťanského společenství Jirkov. Začala jsem navštěvovat toto společenství každou neděli. Po roce (v listopa-

du 1993) jsem byla pokřtěná a za týden jsem vstoupila do členství KS. Byl to pro mne nepopsatelný zážitek.

Tak jsem přišla k našemu Pánu Ježíši.

Moje úžasné svědectví s Bohem.

Když Martinovi bylo osm let byla mu diagnostikovaná nevyčleňitelná nemoc, kterou sice trpí do dnešního dne, ale Bůh nám dává sílu a naději. Když mi bylo řečeno, že se syn nedožije ani puberty byly to pro mne jako matku ty nejhorší dny v životě. Díky Otci nebeskému jsem dokázala syna vést a učit ho se prát s touto nemocí. Každou kontrolu nám říkali, ať počítáme s tím nejhorším. Dokonce nás přemlouvali abychom ho dali do ústavu. Já jsem věděla, že s Ježíšem překonáme vše to zlé. Martin vyhraje a bude žít dál. Když jsme se i jako sbor modlili za jeho uzdravení, cítila jsem Ducha Svatého, jak se mě dotýká, šeptá mi: „Neboj se, bude zde na této zemi ještě dlouho“.

Když jsme se stěhovali po letech zde do Chrudimi, moc mi scházelo společenství. Přesto, že

jsem byla ve spojení s Verunkou, manželkou mého kazatele, scházelo mi obecenství církve. Ano, Bibli jsem znala, ale pořád jsem cítila samotu.

Jednoho dne jsem šla na pohřeb jednomu sousedovi do Církve bratrské a tam mi došlo, jak moc mi schází společenství bratrů a sester. Jsem ráda, že si tuto situaci Pán Bůh použil a přivedl mě zpět mezi Boží lid. Dnes už mohu říci, že jsem zase u Boha se vším všudy. Ano, vím, že mám plno hříchů, ale vím, že mám nablízku svého Nebeského Otce a přeji všem, kdo ještě nepoznal lásku Boha, aby ji poznal. Jak každý z bratrů a sester mi dá za pravdu, že Boží láska se nedá popsat slovy.

Za pár dní budu právoplatnou členkou sboru CB v Chrudimi a jsem na to pyšná.

Bůh je s námi na každém kroku.

*S láskou a Božím požehnáním
všem Denisa Graulichová*

Úvaha: Kdo vyrábí chodítka?

V roce 2016 jsem v našem časopise vyslovil tezi, že moderní společnosti jsou ovládnuty věděním, kterým disponují určité sociální skupiny, např. lékaři. Ještě jsme dodali, že věděním je diskursivně formované, aniž bychom to podrobněji vysvětlili.

Nyní si ukážeme na příkladu chodítka, jak se toto věděním projevuje i v takových drobnostech jako je výroba chodítek.

Nicméně je nejprve nutné vyjasnit jednu terminologickou záležitost. Mluvíme-li o chodítku (singulár), máme na mysli

kovový aparát, který vypadá jako komolý čtyřhran. V dolní části jsou upevněna malá kolečka, což má za následek, že celý aparát je pohyblivý a slouží k nácvičce chůze postižených dětí i dospělých. Naproti tomu chodítka (plurál) jsou nepohyblivá a většinou

se používají v párech tak, aby každá byla držena v jedné ruce a vytvářela oporu při chůzi. Chodítka jsou vyráběna většinou z bukového dřeva. V našem dalším výkladu se zaměříme právě na tato dřevěná chodítka.

Možná si hned na začátku můžeme položit otázku: kdo tato chodítka vyrábí? Někdo může namítnout, že je to banální otázka, protože výrobky ze dřeva vyrábí truhlář. Ano, to je nesporně pravda, ale když se pozorně podíváte na přiložený obrázek, zjistíte, že jsou na něm uvedeny pokyny a také rozměry, jak mají obě pomůcky vypadat, aby dobře plnily svůj účel. Snad zde mohou prozradit, že obě chodítka byla určena pro mne a vyráběl je můj dědeček, protože byl truhlář. Vlastní výroba proběhla v jedné truhlárně v Seči na podzim 1973. Sešli jsme se tam maminka, tatínek, dědeček a já. Dědeček vyráběl, tatínek brousil a lakoval, ale maminka na vše dohlížela,

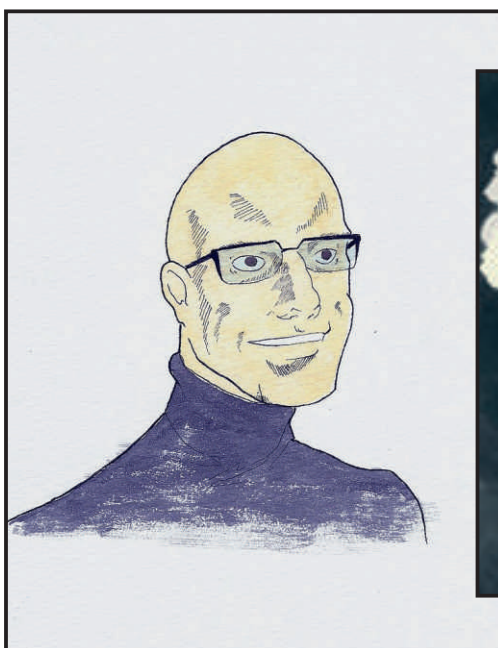
protože to byla ona, která měla na starost moji rehabilitaci doma.

Ale stala se taková zvláštní situace. Dědeček sice udělal chodítka pevná, ale současně i lehká. To mělo za následek, že jsem jimi „mával“ ve vzduchu. Mým úkolem však bylo každý den stát v klidu 15 minut, byla to věčnost, opřen o chodítka. Tatínek mi domlouval, potom vyhrožoval, ale nic to nebylo platné. Nakonec se rozhněval a na každé chodítko přidrátoval dvě rezaté trubky. S těmito chodítky jsem chodil asi do devíti let, kdy jsem je definitivně odhodil.

Cílem tohoto vcelku nudného vyprávění bylo poukázat na skutečnost, že každý přistupujeme k řešení určitého problému s vlastní zásobou vědění, které formuje náš celkový pohled na jeho řešení. Ale nejen to. Je třeba mít na zřeteli, že toto vědění není amorfní hmota, nýbrž je formována určitými pravidly, resp. hledisky. Tato pravidla nazýváme

diskursy. Tyto diskursy jsou důsledkem faktu, který již formulovali Berger a Luckmann, který říká, že vědění je sociálně distribuované. Co si pod tímto termínem máme představit? Odpověď můžeme hledat ve dvou rovinách. První rovina je zjevná. Každý užívá a rozvíjí vědění, které potřebuje ke svému životu a například obživě. Truhlář se stará o práci se dřevem. Matka pečuje o dítě a někdy dohlíží, aby výrobek (chodítka) mohlo dítě aktivně užívat. Druhá rovina je potom spojená s pravidly, které daná osoba (příslušník sociální skupiny) užívá při své práci. Tato pravidla mohou být i nevědomá a dobře míněná. Například truhlář se může domnívat, že chodítka mají být lehká, protože slouží jako opora při nácvičce chůze, což je obecně správný poznatek, ale existuje skupina postižených osob, pro které toto pravidlo neplatí.

Mirek Kudláček

*Michel Foucault (vlevo) a Jacques Derrida
Zdroj: Wikipedie*

Odjinud

David Novák - Láska jako vazelina církve

Před pár týdnů vyšla zajímavá kniha, která analyzuje současnou náboženskou scénu v ČR (Příliš slábi ve víře). Na konci knihy autor charakterizuje současné věřící: „Nemají rádi autority, nesdružují se a svým „dodavatelům posvátna“ mohou být velice snadno nevěrní v souvislosti s tím, jakým směrem se ubírá jejich duchovní rozvoj.“ Co se týká církvi, potom autor píše: „České křesťanské církve neprošly žádnou velkou transformací a svému okolí nemají většinou co nabídnout.“ Kniha není vůči církvim nijak negativně nakloněna, jedná se o sociologický průzkum bez snahy někoho ponižovat či dokonce dishonestovat církev. Když bych měl charakterizovat obsah knihy, potom nejpříznačnějším slovem jak se Češi dívají na církve je „lhostejnost“. Trochu mi to připomíná reakce na jakéhosi křesťana – blogera, který psal jakési apologetické články na blog a jedna z reakcí byla: „A proč to sem píšete? Nám je to úplně jedno.“ Jiná reakce je popsána v knize Znavená Evropa umírá. Autor hovoří o tom, jak misionář přichází za nevěřícím s tvrzením „jsi hříšný a půjdeš do pekla“. Nevěřící odpovídá - a co má být? Na tuto reakci již neexistuje protireakce, na lhostejnost se nedá reagovat. Tento duch je charakteristický pro vztah nevěřících k církvi, ale někdy i pro nás, co církve tvoříme. Nikdo nás nepro následuje, nikdo se s námi nehá-

dá, reakce je – my vám dáme pokoj, vy nám dejte pokoj. Nebo řečeno slovy této série – neobtěžujte nás. V církvi toto znamená – církvi, neobtěžuj nás. Jak ale uniknout lhostejnosti? Co je oním pomyslným vnitřním ohněm?

Zj 2, 1 – 7

Pokusme se podívat na Efez jako na příklad sboru či církve s jeho zápasy, prohrami i vítězstvími.

Pochvala a příklad.

... znám tvou službu. Když jsem četl zmiňovanou knihu, potom jeden z největších úpadků prodělávají církve, které se zaměřují pouze na uspokojování duchovních potřeb lidí. Jinými slovy, církve, do kterých lidé chodí podobně jako do hypermarketu pouze s tím rozdílem, že v hypermarketu za zboží musíte platit, kdežto církve nabízí duchovní služby zadarmo. „Dodavatelé posvátna“ jsou z větší míry placeni státem. Z krátkodobého hlediska toto funguje, z dlouhodobého je to podobné, jako když máte doma děti a jediné co od nich chcete, je aby doma přespaly a učily se. Člověk zřejmě nebyl stvořen pouze k tomu, aby jen přijímal a konzumoval. Otázka skutků je pro nás protestanty poněkud ožehavá... na jednu stranu jsme spaseni z víry, na druhou stranu máme v Písmu texty jako např:

Mt 25:31 *Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; 32 a budou před něho shromážděny všechny národy.*

I oddělí jeden od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, 33 ovce postaví po pravici a kozly po levici.

34 Tehdy řekne král těm po pravici: 'Pojďte, požehnání mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. 35 Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne...

Nechci tento text vykládat. Jen vidíme, že skutky hrají roli, mají před Bohem význam. V jakém kontextu ještě bude řečeno.

Úsilí a vytrvalost – již ve slově vytrvalost se skrývá význam: To, co trvá. Asi není problém se pro něco nadchnout. Dlouhou dobu jsem pracoval jako celocírkevní pracovník a moji kritici - kolegové mi někdy vyčítali, že mám snadnou práci, která se skládá z toho, že někam přijedu, zazářím a odjedu. Na rozdíl od nich, kteří musí den co den pracovat na jednom sboru, nikdy nezazářím a kteří, na rozdíl ode mě, musí projevit vytrvalost. Nechci s tímto polemizovat, problém je poněkud složitější, jenže je jasné, že vytrvalost je vlastnost, která je vzácná. Mnohem snadněji se pro něco nadchneme, než u něčeho vydržíme. Toto by mohli vykládat nekoneční začátečníci... Sbor v Efezu dostává pochvalu za to, že snášel útrapy uprostřed těžkých zkoušek. Právě uprostřed ne-snází je těžké zachovat věrnost. Konkrétně když se věci hroubí, když se nelze dovolat

spravedlnosti, když bolí tělo, když se nedaří... jedna reakce je vzpoura, hádání se s Bohem či s lidmi, jenže dnes, myslím, je mnohem běžnější reakce již zmiňovaná lhostejnost. Prostě mi dejte pokoj a nechte mě, abych si dělal, co chci, abych se uzavřel do svého světa, tam byl sám sobě pánem a hlavně abych do ničeho nemusel investovat úsilí.

Zachoval jsi věrnost poznané pravdě – toto souvisí s předěšlým bodem. Do sboru se dostali tzv. Mikulášenci nebo v jiných překladech Nikolaité, kteří se ukázali jako falešní učitelé. Jedna z charakteristik falešných učení v době Jana, ale i dnes byla, že tvrdili, že není potřeba církev. Církev skutečně není zprostředkovatelka spásy, zároveň církev je ustanovena Kristem. Tedy dost dobře nelze říci – není jí třeba. Efezští se vyrovnali falešným učitelům tím, že stáli na poznané pravdě. Zde je důležitý princip. Církev by měla stát na pravdě evangelia nikoli na marketingových tricích nebo na manipulaci se svými členy nebo na silných osobnostech. Když falešní učitelé přišli, Efezští jejich učení poměřovali učním apoštolů. Myslím, že dnes nám hrozí, že poměrujeme úspěšnost církve, sboru nikoli učním apoštolů, ale tím, zda se nám v církvi líbí, zda nám vyhovuje kázání, zda je zde práce s dětmi atd. Toto vše a mnohé další oblasti jsou důležité, na druhou stranu falešní učitelé, kteří se vloudili do efezského sboru, zřejmě mnohým lidem imponovali a zřejmě leccos dělali dobře. I proto vidím jako důležité, že ve sboru fungují skupinky

i genrační setkávání, kde se studuje Písmo.

Ale... opustil jsi první lásku. Na jednu stranu se sbor uchránil před falešným učením, jenže naše láska nepatří pravdě, ale osobě, učitelovi, nikoli učením. Všimněme si, že Kristus oceňuje službu, vytrvalost, věrnost pravdě, ale toto jakoby nestačilo. Nepřichází ale další požadavek co by měli dělat, v jaké oblasti by měli přidat. Efezští si vedli dostatečně dobře a dělali vše, co měli. Zřejmě bychom v jejich sboru nenašli žádnou chybu. Obětaví, vytrvalí, písmáci... Překonali krizi. Žádný velký hřích se mezi nimi nevy-skytoval. Odolali tlakům z vnějšku, ale podlehlí tlakům zevnitř. Konkrétně řečeno – chybí ti láska a proto připomínáš ozubená kola, která se sice točí, ale chybí jim vazelína. Možná bychom řekli, že láska je neměřitelná, že toto je příliš abstraktní požadavek. Jenže si představte následující věc. Dáte svojí manželce dárek, staráte se o děti, snažíte se dělat, co jí na očích vidíte a ona se vás zeptá: „Miláčku, proč to pro mě děláš“? Vy jí odpovíte: Protože to je moje manželská povinnost nebo dělám to z hlediska vyššího principu mravního. Asi by se jí to nelíbilo, protože by chtěla slyšet, že to děláte z lásky. Prostě i na motivech záleží. Proč je láska tak důležitá? Protože láska dává všem výše zmiňovaným věcem hodnotu a smysl. Můžete sloužit, ale z pocitu strachu, můžete být vytrvalý, ale abyste sobě nebo druhým něco dokázali, můžete být věrný pravdě, ale jen abyste dokázali druhým jejich nepravdu...

Asi cítíte, že bez lásky jsou všechny tyto vlastnosti jaksi na

vodě a někdy dokonce vedou spíše k fanatismu nebo pocitu viny. Je příznačné, že existuje dost lidí, kteří kdysi byli velmi nasazení pro službu Pánu a teď nemohou církev ani cítit. Hovoří o tom, že byli zmanipulováni, že službě Bohu věnovali vše a teď když nepodávají výkon, nikdo o ně nestojí. Jedni z duchovně „nejzaseknutejších“ lidí jsou bývalí oddaní služebníci. Proto je tak důležité, aby to, co dělám pro Pána, vycházelo z lásky k němu, aby to, co dělá církev, vycházelo z lásky k Pánu církve. Několikrát jsem byl svědkem rozhovoru, který se nesl zhruba v dimenzích, je obětavý, pracovitý, nasazený pro Boží království, ale je nesnesitelný. Chybí mu láska... Když jsem s dotyčným mluvil, argumentoval zhruba takto... snažím se, dřu a nikdo mě neocení. Jenže nikdo nezpochyboval snahu, problém byla láska resp. její nedostatek. Když PJ hovoří o posledních dnech, charakterizuje je takto: Mt 24:9 Tehdy vás budou vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno. 10 A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; 11 povstanou lživí proroci a mnohé svedou 12 a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. 13 Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.

Dokončení příště ...

Pro volné chvíle

Trocha zábavy i poučení pro chvíle oddechu.

Doplňovačka – kniha Starého zákona

1. Základní ustanovení Starého zákona
2. Nabitá částice
3. Konstituce
4. Přístroj k měření teploty
5. Útržkovitý
6. Obnova
7. Osmi vazebná sloučenina
8. Malý obchod
9. Soupis položek, které tvoří celek
10. Neoprávněně získaný za použití násilí
11. Sídlo sovětské okupační armády na území Československa v letech 1968-1991
(Tajenka je ukrytá v prvním sloupci.)

V období květen – srpen oslaví své narozeniny tito členové a členky sboru:

Tesárková	Ludmila	3.5.
Werner	Jaroslav	3.5.
Novotná	Ilona	4.5.
Mikulecká	Marie	10.5.
Zindle	Olga	14.5.
Kotrlová	Marta	16.5.
Beránek	Ladislav	28.5.
Volejníková	Klára	1.6.
Graulich	Martin	15.6.
Wernerová	Lydie	15.6.
Drahokoupil	Jan	18.7.
Křepelová	Milada	2.7.
Žák	Jan	19.7.
Havelková	Gabriela	20.7.
Hušková	Marcela	24.7.
Grohmanová	Ester	25.7.
Šenkýřová	Květoslava	29.7.
Nadrchalová	Jana	30.7.
Veselý	Jaroslav	23.8.

PŘEJEME VÁM BOŽÍ OCHRANU A POKOJ V SRDCI.

Sborový časopis Církve bratrské v Chrudimi,
Tištěno pro vnitřní potřebu sboru
Redakční rada: Miroslav Kudláček, Martin Grohman,
Zuzana Brůnová,
Vychází v Chrudimi jako občasník.
Vydal sbor Církve bratrské v Chrudimi, Filištínská 27, IČO 26520010
dne 20. 5. 2018 jako číslo 1/2018.
Za věcnou správnost příspěvků odpovídají autoři.
Své příspěvky můžete posílat na adresu chrudim@cb.cz
Kontakty: kazatel sboru – Martin Grohman, tel.: 778014340,
Miroslav Kudláček, mirek.kudlacek@seznam.cz, tel. 723449470